

Birthe Hansen (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig hermed at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om støtte til revidering og fornyelse af biografer.

(Beslutningsforslag nr. B 13).

Jeg henviser til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velviljige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 93

1) Til socialministeren af:

Taanquist (S):

»Med hvilken hjemmel har ministeren ændret forretningsordenen for amtsankenævnene på en sådan måde, at den begrænser nævnets muligheder for at omgøre afgørelser i sager om klager over kommunale afgørelser?«

Skriftlig begrundelse

Det er tvivlsomt, om den bemyndigelse, ministeren har til at fastsætte forretningsordenen for amtsankenævnene og Den Sociale Ankestyrelse, kan bruges til at foreskrive nævnene og styrelsen, hvilke sager de kan omgøre, og hvilke de ikke kan omgøre. Dette har sandsynligvis indtil nu ikke haft den store indflydelse på afgørelserne. Men når ministeren nu helt uden om lovgiverne skærper disse bestemmelser på en måde, der er til skade for de sociale klienter, kræver det en redegørelse fra ministeren for, hvorfor ministeren henter denne hjemmel.

Det fremgår intet sted i lovforarbejderne, at en sådan bemyndigelse var tiltænkt ministeren.

Taanquist (S):

Det, der har foranlediget den række spørgsmål, jeg har stillet til socialministeren i dag, strækker sig fra det groteske til det grundlovsstridige.

Grundloven adskiller som bekendt den lovgivende og den udøvende magt, og det er helt klart, at lovgiverne har ønsket et fuldstændigt uafhængigt socialt ankesystem, som ingen skal kunne gribe ind i. Det kan man se alene ved at læse den sociale styrelseslovs § 18.

Den ændring, som socialministeren her foreslår, rører ikke ved forretningsgangen – hvilket socialministeren selvfølgelig ville have haft ret til – men den medfører en indskrænkning i ankenemyndighedernes ret til at vurdere og afgøre de enkelte klager.

Socialministeren (Aase Olesen):

Spørgeren spørger i sit spørgsmål nr. S 93, med hvilken hjemmel vi har ændret forretningsordenen for amtsankenævnene. Svaret er, at socialministeren efter bistandsloven kan fastsætte nærmere regler for behandling af klagesager, samtidig med at den sociale styrelseslov afgiver hjemmel til at fastsætte en forretningsorden for ankeinstanserne.

Disse to bemyndigelser udgør efter min opfattelse et tilstrækkeligt grundlag for, at jeg som minister kan indskærpe over for ankeinstanserne, hvad de bør lægge vægt på ved sagsbehandling. Jeg mener, at det i et udpræget decentralt system som det sociale er ankeinstansernes primære opgave at vurdere, hvorvidt loven er anvendt rigtigt, og at sikre, at borgeren ikke udsættes for åbenbare urimeligheder.

Som det måske er bekendt, har jeg i sinde i meget nær fremtid at fremsætte forslag til ændring af den sociale styrelseslov og lov om social pension m.v. bl.a. vedrørende omlægning af reglerne om tilkendelse af førtidspension, refusionssatser og ankestrukturen m.v. I dette lovforslag har jeg tænkt mig at foreslå en lovbestemmelse om disse spørgsmål.

Men da der nu fra forskellig juridisk side – jeg understreger: ikke fra Ankestyrelsen, som det var hævdet i pressen i går – er rejst tvivl om, hvorvidt der er tilstrækkelig hjemmel til at give disse regler i forretningsordenen, har jeg besluttet mig for at trække bekendtgørelserne tilbage indtil videre, sådan at Folketinget kan tage stilling til, om forretningsordenen skal have dette indhold.

Så slipper vi for at få en lang juridisk diskussion om disse bekendtgørelser i forbindelse med lovforslaget.

Taanquist (S):

Jeg kender selvfølgelig de lovbestemmelser, som ministeren refererer til, men jeg mener bestemt ikke, at de dækker det, som ministeren her har foretaget. De dækker det rent forretningsmæssige og sagsgangen m.m., men ikke